

▶ Nordkalottmöte
Norjassa 4-6.9.15

s.22

▶ IPA radioamatööri-
kilpailut

s.26

▶ Aktiiviloma
Andalusianssa

s.28

▶ IPA-salmaan vieraita
Pietarista 6-7.1.2016

s.30

International Police Association • Suomen osasto • Section Finland

IPA POLIISIUUTISET

Talvi 2016

IPA Suomen osasto
toivottaa kaikille hyvää kevättä!

Teema: Poliisin työhyvinvointi
Sivillikriisinhallinta

TEKSTI: JAN SINERKARI

Aktiiviloma Andalusian auringon alla

Olen tuntenut tanskalaisen poliisimiehen Frank Sejerskinden nelisen vuotta tutustuessani häneen siviilipoliisimissiolla Kosovossa. Ihan ensimmäisestä päivästä lähtien tajusin että tähän aikamoinen kaveri on ja hyvin on juttu luistanut siitä lähtien välillämme.

Olemme perheinemme vierailleet toistemme luona aika ajoin, nyt viimeksi kesällä viettivät Suomessa viikon luonamme. Viikosta jäi mukavat muistot ja kun nuorisokin on samanikäistä, niin puuhattavaa meillä riitti. Siinä suvi-illassa sitten virisi ajatus siitä että lähtisin syksyllä Frankin vieraaksi Espanjan Andalusiaan, jossa heillä on huvila kauniin Competa kylän laitamilla vuoren rinteellä. Jo silloin heitimme herjaa siitä että sehän olisi sitten IPA reissu, sillä Frank oli vasta valittu Tanskassa IPA Vejen osaston sihteeriksi. Ja kun kerran puhdasverinen IPA reissu tehdään, niin sovittiin myös että reissu tehtäisiin ilman vaimoja ja nuorisoa. Hehän eivät kuulu IPAan...

No ei kun tuumasta toimeen. Matkustin marraskuun toisella viikolla 2015 suoralla Finnairin lennolla Malagaan, jonne Frank oli tullut vuokra-autolla vastaan. Auton vuokraus marraskuussa oli kuulemma todella halpaa ja näppärästi pää-

simme pikuisella Toyocalla paikasta toiseen. Competa sijaitsee noin tunnin ajomatkan päässä Malagasta itään, ensin matkaa toimitetaan pitkin moottoritietä ja loput 17 kilometriä ylämäkeä vuoristoon. Pysähdyimme matkalla Torre Del Marin rantakaupungissa, jossa olikin kaunis rantabulevardi ja jonne Frank perheensä yleensä vie rantaelämää viettämään. Sieltä löytyy vesipuistokin.

Tanskalaisethan ovat tunnetusti innokkaita nousemaan vuorille, jos vaan tilaisuus tulee. Tanska kun sattuu olemaan lättinä kuin pannukakku. Jo Kosovossa kävin Frankin ja muiden tanskalaisten kanssa vaeltamassa vuoristoissa. Hienoja reissuja olivat ja niillä sain kyselyä että mihin he Tanskassa oikein niitä mountain bikejaan sekä korkeusmittarilla varustettuja rannekellojaan oikein tarvitsevat. Ihan selvää vastausta en saanut mutta ihan hauskoja hetkiä kylläkin. Ja maisemat olivat mahtavia, joten odotin samaa Competalta. Sitä se olikin, sillä tämä kaunis Andalusialainen

kylä sijaitsi vuoren rinteellä, jossa valkoiset talot näyttivät kasvavan vieri vieressä toistaan kauniina kujineen. Kylän ovat löytäneet ainakin britit, saksalaiset, ruotsalaiset ja tanskalaiset ja jotka sieltä ovat huviloita itselleen ostaneet. Kylän keskustassa on kirkko ja aukio ravintoloihin sekä pubeihin. Auringon paisteessa me söimme Menu Del Diasilta (voimassa yleisesti lounasajaksi) seitsemän euron kala-annoksen, johon lisäksi kuului alku- ja jälkiruoka. Hyvä oli. Frankin villa sijaitsee aivan Competan vieressä lähes kukkulan laella. Sinne johti kapea ja mutkainen soratie, jota sateet olivat pahasti syöneet. Ja tie oli jyrkkä, joten olisin ottanut kauhukahvasta kiinni jos sellainen olisi autosta löytynyt. Vaan perille päästiin ja loppuviikosta ei tuntunut enää yhtään niin pahalta. Huvila sijaitsi upealla paikalla, näköalat olivat upeille, Competaan ja jopa merelle asti. Ei yhtään ihme että olivat valinneet paikan eläkepäiviensä viettämiseen, sillä siellä olet kuin herran kukkarossa ja aivan eri maailmassa. Tuijottelin vain näkymiä ja ihastelin. Itse kauniissa huvilassa oli kaksi makuuhuonetta, kaksi kylppäriä, olohuone ja keittiö kaikkein varusteineen. Pihalta löytyi ulma-allas heltepäivien vilvoitteluhedkiä varten ja tietenkin oma palmupuuh. Frank vaimoineen antaa huvilaansa vuokralle ja huvilan kotisivut löytyvät osoitteesta www.casasejer.dk. Sivuilta löytyvät kaikki tarvittavat tiedot hintoineen päivineen ja huvilasta tosiaan löytyvät kaikki tarvittavat välineet elämiseen ja asumiseen. Onpa siellä muitakin

suomalaisia viettänyt lomapäiväään minun lisäksi.

Frank on kovakuntoinen kaveri ja ajattelin että jonkinlaista liikuntaa hän oli minulle järjestämässä. Sen tähden varauduin kunnan kengin sekä vaattein reissulle. Toina matkapäivänä päästin-kin sitten asiaan, sillä vuorossa oli nousu alueen korkeimman vuoren La Maroman huipulle 2070 metrin korkeuteen. Ajoimme ensin autolla noin 17 km matkan Sedellan kylän ohi ja hieman ensin harhailtuamme jätimme auton erään rakenteilla olevan luontopuiston kuppeeseen. Frank ei ollut aiemmin tätä reittiä pitkin noussut ko. vuorelle, mutta hänellä on vieraitaan varten huvilallaan kansiolinen eri reittejä alueen vuorille.

Lähdimme noin 750 metrin korkeudelta ja alkuun tunnin verran nousimme pientä tietä, jonka päätyttyä alkoi kinttupolku. Polku jyrkkeni loppua kohti ja alvan ennen tasaisempaa laka piti ottaa jo kädekin avuksi. Vuoristokaurit vaan katsoivat kun skandinaavit hikoilivat. Mutta huipulle päästiin ja olipa hienot maisemat! Frank, we did it again! Kyllä kannatti ja joskus vaan täytyy nousta kotisoivalta kokoaikseen jostain mahtavaa ja harvemmin sitä vuorenhuipulla tulee lounaseväitä syöttyä. Kun sitten laskeuduttiin vuorelta, alkoi aurinkokin laskea sillä matkaan oli kulunut kuusi ja puoli tuntia kaikkienensa. Kotimatalla pysähdyimme Podgegan viinitilalla josta ostimme pullollisen semidulce viiniä iltapalan huuhtomiseksi alas.

Kolmantena päivänä Aygo sai kyytiä jälleen, sillä päätimme lähteä käymään Gibraltarilla syömisessä brittiläiset fish & chipsit. Ajoimme rantatietä ja pysähdyimme kahville Marbellan kuppeessa olevaan Puerto Banus nimiseen rantapaikkaan, jossa rikkaat ja ilmeisesti myös kuuluisat pitivät jahtejaan ja ulkoiluttivat Ferrareitaan. Siinä sitten miedittiin elämän perusasioita ja todettiin että onneksi vaimot olivat toisissa painamassa pitkää päivää... Meillä matka vaan jatkui ja saavuimme brittiläiseen Gibraltarin. Niemelle ajetaan passintarkastuksen ja lentokentän läpi ja lähdessämme jouduimmekin odottamaan koneen laskeutumisen ajan. The Rock selsoo keskellä niemeä 400 metrisessä mahtiponttiudessaan ja huipulle helpoiten pääsee kondoliinissillä, hinta 12 puntaa. Huipulla tapasimme sukulaista, sillä Gibraltarin apinat olivat meitä vastassa. Yksikin isäni aivan

muurin reunalla muina miehinä vaikka suora pudotusta oli siis se 400 metriä aivan vierellä. Oli muuten mielenkiintoinen näky kun vuoren jyrkkä puoli oli pilvessä ja toinen puoli taas aurinkoinen. Pilvet vaan puhalsivat reunan yli alhaalta ylöspäin, piti ihan taltioida kameran muistikortille, ettei vaan unohdu. No käytin ne kalaperunat syömässä ja todettiin siinä kävellessämme että mihin ihmeeseen ne sesonkiaikana saavat kaikki autot parkkeerattua. Mopoja ja moottoripyöriäkin näytti riittävän brittivaltakunnassa. Ei muuta kuin kotimatkalle. Ajoimme vuoren ali ja saavuimme taas sinne passintarkastukseen, tällä kertaa olimme väärään aikaan (lto 16.00) liikkeellä ja valitsimme tietysti väärän jonon. Autojonoja kontrolloi yrmeän näköinen poliisimies ja sanoin Frankille että katso vaan, se pysäyttää jonomme meidän turistiukkojen kohdalle ihan varmasti. Ja näin myös kävi, huvinsa kullakin. No päästiin sitten lopulta liikkeelle ja porhalsimme moottoritietä illaksi kotiin.

Kyllä teki välpäivä terää vuoristokilpeilyssä hieman ryvetyneille jaloille, sillä neljäntenä päivänä urheiltiin jälleen. Vuokrasimme maastopyörät paikallisesta Salamandra urheiluvälinevuokraamosta hintaan 14 euroa. Kannattaa tarkistaa hyvin pyörän kunto ja varsinkin jarrut, sillä niitä tarvittiin. Lähdimme liikkeelle 45 minuutin nousulla, joka tehtiin pääasialla ykkös- tai kakkosvaihteella. Paita oli märkä jo tässä vaiheessa ja ajattelin, ettei kai suomi-poika vaan taivu tanskalaiselle. No ei taipunut ja onneksi ei, sillä siitä alkoi hauska osuus. Ajoimme vuoren rinteeltä ylös ja alas sorateilla ja – poluilla. Välillä pudotusta tien vierellä oli vähemmän mutta useammin enemmän. Ei sitä siinä tohinassa ajatellut vaan antoi mennä vaan ja polulta pysyttiin. Lounaseväät syötiin auringon paisteessa katsellen vuoren rinteeltä alas laaksoon El Acebuchaltn unohdetuun kylään, jossa hevoset vetivät kärryjä perässään. Lounaan jälkeen jatkettiin ja päästiin asfalttisuudelle, joka huipentui 16 kilometrin mittaiseen nousuun. Tuli siinä alussa hölpöteltyäkin, mutta jotenkin se sanailu kilometrien kertyessä väheni vastaavasti kun hikitippoja taas putosi enemmän. Mutta ei taipunut suomi-poika tälläkään kertaa vaan rinnakkain poljimme perille. Kaikkienensa kilometrejä tuli päälle viitisenkymmentä, josta tuskallisen paljon ykkös- tai kakkosvaihteella. Nyt ymmärrän mihin niitä pienimpiä vaihteita oikein käytetään. Kyllä olimme viiden ja

puolen tunnin polkemisen jälkeen ansainneet huurteiset paikallisen terassilla, huh, huh.

Hieno pyöräreissu, kerta kaikkiaan. Ja Jumalattoman kauniita maisemia, piti ihan selfie ottaa vaikka lapset aina yrittävät kieltää isänsä niitä ottamasta. Oli hienoja vuoria ja laaksoja, mäntypuita ja puroja sekä paljon auringonpaistetta. Viidentenä päivänä kävin paikallisen parturin Miguel Luisin luona leikkauttamassa hiukset, jotta vaimo saisi uuden miehen kun kodin tultin. Taiden palvelun sai 7 euron hintaan espanjan kielellä ja partaveitsellä viimeistelyynä. Lähdimme tämän jälkeen autolla noin 30 kilometrin päässä olevaan rantakaupunki Nerjaan, mutta ensin kävimme uimassa Välimeressä Maro nimisessä poukamassa kaupungin itäpuolella. Kirkasta vettä ja paljon näkyi pikkukaloja, siinä sitä sitten viimeistä auringonsäteistä nautittiin. Nerja on hieno kaupunki ja Plaza Balcón de Europa on vierailun arvoisin. Kyllä jäätelöt maistuvat hyvälle ja leppoisaan oli ihmisiä seurata. Kuka mihinkin tulossa tai menossa.

Kotimatka ja loman loppu koitti seuraavana päivänä. Matkalla lentokentälle pysähdyimme Malagassa joka onkin jo isompi kaupunki. Söimme tapakset eräässä katuravintolassa ja paikalle tuli äänekäs ja iso seurue naisia ja miehiä vapaa-ikänsä viettämään. Kyllä me suomalaiset olemme hiljaisia ja tasalsta kansaa, nämä ystävykset ottivat ilon irti tapaamisestaan. He antoivat näkyä ja kuulua...

Lopuksi Frank heitti suomi-pojan uusine olkikatuineen lentokentälle ja oli aika todeta että seuraavaan kertaan taas. Milloin ja missä ikinä se sitten tapahtuukin. Suuret kiitokset Frankille ja **Viville** siltä että pääsin tutustumaan heidän kauniiseen huvilaansa ja vapaa-ajan viettoipaikkaansa. Oli hyvä loma ja ajatukset olivat ihan muualla kuin arktiskareissa.

Jos tämä voisi tuntua sinunkin lomaltasi, ota Franklin yhteyttä. Hänen yhteystietonsa löytyvät CasaSejerin kotisivuilta. Muista kertoa minulta terveisiä. ■